

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1429/2022
24.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Лакић адвокат из ..., против туженог „ББ“ а.д из ..., чији је пуномоћник Даријан Микулић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3330/21 од 19.01.2022. године, на седници одржаној 24.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3330/21 од 19.01.2022. године.

Свака странка сноси своје трошкове поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3330/21 од 19.01.2022. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П1 874/20 од 17.06.2021. године којом је одбијен тужбени захтев за утврђење да је тужиоцу незаконито престао радни однос решењем туженог број ../20 од 05.11.2020. године и за обавезивање туженог да врати тужиоца на рад и накнади му трошкове парничног поступка (став први изреке), а тужилац обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 70.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став други изреке).

Против правноснажне другостепене пресуде тужиилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису

уочињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је инжењер сточарства са завршеним седмим степеном стручне спреме и био је у радном односу код туженог од 2016. године, у почетку на одређено, а почев од 16.12.2019. године на неодређено време. Тужилац је био пословођа фарме коња, задужен за организацију рада запослених који су се бавили бригом о коњима и надзирао је њихов рад. За време сезоне водио је школу јахања, а обављао је и друге послове у вези туризма организујући разне свечаности и пријем екскурзија које су посећивале фарму коња. Поред бриге о здрављу и исхрани коња тужиочев посао је био и да води рачуна о техничкој исправности и безбедности возила која се користе за превоз посетилаца и запослених, као и опреме која се користи у раду са коњима. До 2019. године тужени је имао систематизовано и место управника одгајивачнице коња које је било попуњено, а на фарми коња је било запослено још десет лица задужених за организовање коњских трка, школу јахања и бригу о коњима. Након одласка управника одгајивачнице коња у пензију, одгајивачница коња је престала са радом, а тужиочево радно место је укинато.

Пошто 2020. године није обновљена лиценца за одгој коња, решењем Министарства пољопривреде од 12.10.2020. године тужени је брисан из регистра одгајивачких организација. Због тога је, као и због смањења укупног броја грла и закупљених парцела дошло до организационе промене када је тужени, 02.11.2020. године, изменио Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места од 25.12.2017. године (правилник је ступио на снагу 02.11.2020. године, даном објављивања на огласној табли туженог). На дан измене Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места тужени је запошљавао укупно 154 запослених, од чега њих 11 у радној јединици „Фарма коња“. У радној јединици „Фарма коња“ укинута су радна места управника фарме коња и пословође фарме коња, на које је био распоређен тужилац као једини извршилац. У радној јединици „Туризам“ систематизовано је радно место „координатор у туризму“ за које радно место је предвиђена висока стручна спрема седмог степена општег, економског или угоститељског смера, као и пет година радног искуства на сличним пословима. Тужиоцу нису понуђени радна места управника фарме коња јер је укинато, нити координатора у туризму, јер не испуњава услове. Послови које је тужилац обављао, осим оних везаних за одгајивачницу која је постојала у оквиру фарме коња и која више не постоји, сада обављају остали запослени, док послове њиховог организовања и послове који се односе на туристичко пословање туженог врши координатор у туризму коме је у опис послова систематизована контрола свих послова на фарми коња, укључујући и финансије, узгој, тренинге, школу јахања, управљање продајом и приходима, људским ресурсима, одржавање и организација коњичких трка, рад ресторана и одржавање зелених површина, као и комуникација са произвођачима, организаторима, добављачима и друго, док део послова обавља по потреби ангажован ветеринар.

Према томе, пошто је тужиочево радно место укинато, а није постојало упражњено друго радно место које је одговарајуће за тужиочеву стручну спрему и квалификације, тужени је 05.11.2020. године донео оспорено решење којим је тужиоцу отказао уговор о раду зато што је, услед организационих промена код послодавца, престала потреба за његовим радом, а да при том не постоји ниједно радно место на које је могао бити премештен, односно распоређен у складу са стручном спремом. Тужени је исплатио тужиоцу отпремнину и одредио да ће му све неисплаћене зараде, накнаде зарада и друга примања које је остварио до дана престанка радног односа,

бити исплаћене најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа. Тужилац је решење о отказу примио 09.11.2020. године.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Пошто је тужиоцу отказан уговор о раду на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник“ број 24/2005...95/18), правилан је закључак другостепеног суда да је тужени послодавац имао по закону право да одлучи којим ће радницима отказати уговор о раду по основу технолошког вишка, уз услов да постоје објективни разлози за отказ и да одговарајуће промене морају имати објективну структурну вредност да би се отказ могао сматрати оправданим. Одређене економске организационе и технолошке промене морају бити извршене, а њихов резултат мора бити укидање радног места или смањење обима посла на одређеном радном месту. Како је код туженог дошло до организационих промена које су довеле до укидања радног места на којем је тужилац радио а тужени није имао могућности да га распореди на друго радно место то је отказ уговора о раду законит.

Ревизијским наводима се понавља оно што се истиче и у жалби против првостепене пресуде, а то је да код туженог на фарми коња није смањен обим послова и да стога нису испуњени законски услови за отказ тужиоцу. Међутим, овакви наводи су супротни утврђеном чињеничном стању (број коња је смањен са око 100 у 2016. години, на 60 у 2020. години и на око 40 у време пресуђења, а послове око коња обављају други радници уз своје обавезе, у складу са измењеним правилником). При том је другостепени суд за своју одлуку дао јасне и потпуне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, па супротни наводи ревизије, који представљају понављање навода истицаних у жалби, нису основани из истих разлога које је навео и другостепени суд, због чега је Врховни суд је одлучио као у првом ставу изреке, на основу члана 414. ЗПП.

Како тужилац није успео у поступку по ревизији, а издаци за састав одговора на ревизију нису потребне за вођење парнице, одлука о трошковима поступка по ревизији из става другог изреке донета је на основу члана 165. став 1. у вези с чл. 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић